

מסכת חולין

פרק ב' משנה ג'

הַתִּז אֶת הָרָאש בְּבֵית אַחַת, פְּסוֹלָה. קִיה שׁוֹחֵט וְהַתִּז אֶת
הָרָאש בְּבֵית אַחַת, אֲמ יֵש בְּסִכְיָן מְלָא צְנוֹאָר, כְּשֶׁרֶת. קִיה
שׁוֹחֵט וְהַתִּז שְׁנֵי רָאשִׁים בְּבֵית אַחַת, אֲמ יֵש בְּסִכְיָן מְלָא צְנוֹאָר
אַחַד, כְּשֶׁרֶת. בְּמֵה דְּבָרִים אָמוֹרִים. בָּזְמָן שְׁהַזְלִיכְתָּה וְלֹא הַבִּיא,
או הַבִּיא וְלֹא הַזְלִיכְתָּה. אֲבָל אֲמ הַזְלִיכְתָּה וְהַבִּיא, אֲפָלוּ כָל שְׁהַוָּא,
אֲפָלוּ בָּאַזְמָל, כְּשֶׁרֶת. נְפָלָה סִכְיָן וְשְׁחַטָּה, אֲף עַל פִּי שְׁשַׁחַטָּה
כְּדָרְכָה, פְּסוֹלָה, שְׁגַגָּאָמָר (דְּבָרִים יב), וְזַבְחָתָה וְאַכְלָתָה, מַה
שְׁאַתָּה זֹבֵחַ, אֲתָה אָוֶל. נְפָלָה הַסִּכְיָן וְהַגְּבִיכָה, נְפָלוּ כָּלִיו
וְהַגְּבִיכָן, הַשְׁחִיז אֶת הַסִּכְיָן וְעַפְתָּה, וּבָא חֲבָרוּ וְשְׁחַטָּה, אֲמ שְׁהָה
כְּדִי שְׁחִיטָה, פְּסוֹלָה. רַבִּי שְׁמַעֲון אוֹמֵר, אֲמ שְׁהָה כְּדִי בְּקֹורָה:

